

Arrest

nr. 70 301 van 21 november 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 16 september 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 augustus 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 13 oktober 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. SWIJSEN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 17 maart 2011 toe op Belgisch grondgebied en diende dezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 18 augustus 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster werd hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing welke luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u geboren in Surcin. U trouwde er ongeveer 22 jaar geleden met uw man R.(...) S.(...) (O.V. 6.784.351; CGVS 11/13477B). Uw broer werd vermoord op 7 juni 1987. Sindsdien kreeg u medische problemen. U kreeg hartproblemen en had last van nervositeit. U had geen eigen huis omdat dit gebouwd was op een terrein dat niet op jullie naam was ingeschreven. In 2002 werd uw echtgenoot op een dag rond 11 uur 's ochtends opzettelijk aangereden door Serviërs in een auto. De daders stapten uit, begonnen uw man te slaan en bedreigden hem met de dood indien hij naar de politie zou gaan. Uw zoon werd verwittigd door een buur en ging naar de plaats van het ongeval, waar de daders hem ook sloegen. Bijna elke avond kwamen Serviërs bij uw huis en bij die van andere Roma in de straat langs en riepen ze een gooiden met stenen. U bent hiervoor klacht gaan indienen bij de politie, maar de daders werden niet gevat. Op een dag in 2002 rond 11u, werd uw man aangereden door 3 of 4 Serviërs in een auto terwijl hij afval aan het verzamelen was. De chauffeur was dronken. Toen ze uitstapten sloegen ze uw man en zeiden dat wanneer hij klacht zou indienen ze hem zouden vermoorden. Uw man lag 45 dagen in het ziekenhuis en verbleef dan nog een tijd in een spa om te kunnen stappen. Vorig jaar in maart werd uw zoon geslagen op het sportterrein in Surcin. U zoon werd er geslagen en geschopt door Serviërs omdat hij Roma was. Zijn tand was gebroken en hij kreeg een crème in het ziekenhuis. U bent naar de politie gedaan, maar deze wilden geen klacht noteren omdat ze zeiden dat het over spelende kinderen ging. Sindsdien had u problemen met de hormoonafscheiding van de hypofyse. Daarom werd u vorig jaar, nadat uw zoon geslagen werd, in Servië geopereerd. Sinds de bombardementen zijn uw problemen begonnen. In maart 2010 werd de tand van uw zoon door Serviërs stukgeslagen met een baseballknuppel op een sportterrein in Surcin. In februari 2011, ongeveer 3 weken voor uw vertrek, was er een laatste voorval waarbij Serviërs met stenen uw ramen, deuren en inboedel vernielden. De coördinator van humanitaire hulp die bij langs kwam na deze laatste inval bij u thuis kon niets ondernemen omdat ook hij bang was van deze mensen. U kan zich niet elders in Servië vestigen om de door u aangehaalde problemen te vermijden omdat u geen geld heeft om een huis te huren of te kopen en omdat u zegt overal in Servië dezelfde problemen te zullen kennen. Op 15 maart verliet u Servië en op 17 maart kwam u aan in België. U vroeg nog diezelfde dag asiel aan. Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: uw geboorteakte, afgegeven op 26 januari 2011, de identiteitskaart van uw man, afgegeven op 13 november 2007, de geboorteakte van uw man, afgegeven op 5 november 2010, , de geboorteakte van uw dochter Romana, afgeleverd op 26 januari 2011, de geboorteakte van uw dochter R.(...), afgegeven op 26 januari 2011. U legde ook medische attesten voor de medische problemen van uw dochter waarin de diagnose en onderzoeken staan dat ze bacteriën had die TBC uitlokken. U legde ook verschillende medische documenten voor die aantonen welke onderzoeken u onderging, welke consultaties u deed, wat de diagnoses van de artsen waren en welke medicatie u kreeg voorgeschreven.

B. Motivering

Vooreerst dient er te worden opgemerkt dat uw asielaanvraag steunt op de dezelfde motieven als deze die door uw man, R.(...) S.(...) (O.V. 6.784.351; CGVS 11/13447B), werden aangebracht. Aangezien inzake zijn asielaanvraag een negatieve beslissing werd genomen, kan ook inzake uw asielaanvraag geen positieve beslissing worden genomen. Er zijn geen elementen voorhanden om aan te nemen dat u, bij een eventuele terugkeer naar uw land, dient te vrezen voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De beslissing van uw man luidt als volgt: "Er dient vastgesteld te worden dat u onvoldoende elementen heeft aangehaald waaruit blijkt dat u Servië verlaten heeft en/of er niet naar terug kunt keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of wegens het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Vooreerst dient te worden gewezen op een aantal ernstige tegenstrijdigheden en incoherenties in uw verklaringen, tussen uw opeenvolgende verklaringen en die van uw echtgenote en uw zoon en tussen uw verklaringen en de neergelegde bewijsstukken. Deze tegenstrijdigheden ondermijnen de geloofwaardigheid van de kernelementen uit uw asielrelaas. Wat betreft het ongeval uit 2002 wordt allereerst vastgesteld dat het door u neergelegde bewijsstuk hieromtrent geen indicatie geeft van kwaad opzet. Dit attest vermeldt enkel dat u werd geopereerd en werd verder behandeld na een motor- of bromfietsongeluk waar u de bestuurder van de motor of bromfiets was. In tegenstelling tot wat wordt gesteld in dit attest verklaarde u dat u opzettelijk bent aangereden door een wagen toen u oud papier aan het verzamelen was (gehoor CGVS, p. 10,15). U verklaarde zelf dat u, om politietussenkomst te vermijden, in het hospitaal had verklaard dat u van een tractor was gevallen (gehoor CGVS, p. 10,16). Dit is echter nog steeds in strijd met de werkelijke inhoud van dit document waarin staat dat u gewond werd bij een verkeersongeluk toen u een motor bestuurde. Het neergelegde bewijsstuk is dus enerzijds strijdig met de volgens u juiste versie van de feiten en anderzijds is het ook strijdig met de versie van de feiten die u zou hebben opgegeven bij de opmaak van het stuk. Uw verklaring dat u de ware toedracht niet durfde vertellen in het ziekenhuis omdat u vreesde

dat de daders zich op u zouden wreken is dus niet afdoende (gehoor CGVS, p. 10, 16). U verklaarde verder dat u niet weet hoe u bent aangereden, dat u bewusteloos was en dat u slechts in het ziekenhuis bij bewustzijn kwam (gehoor CGVS, p. 15-16). Uw drie aanrijders zouden u daarna in het ziekenhuis zijn komen bezoeken om te zeggen dat zij het waren die u hadden aangereden en om u te bedreigen met het doden van uw kinderen moest u klacht indienen (gehoor CGVS, p. 18). Uw vrouw verklaarde daarentegen dat de mannen die u aangereden hadden, na het ongeval zouden zijn uitgestapt om u te slagen en om u met de dood te bedreigen in geval u zou klacht indienen (gehoor CGVS 11/13447, p. 16). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid stelde uw vrouw dat ze verklaard had dat ze flauwgevallen was toen ze hoorde dat u een ongeval had gehad en niet dat u buiten bewustzijn was na het ongeval (gehoor CGVS 11/13447, p. 17). Dit is echter opnieuw in strijd met uw eigen verklaringen waarbij u stelde niet te weten hoe u werd aangereden en waarbij u stelde bewusteloos te zijn geweest na het ongeluk. Indien deze gebeurtenissen zich werkelijk zouden hebben voorgedaan mag worden verwacht dat u en uw andere gezinsleden hierover eensluidende verklaringen kunnen afleggen. Afgezien van het feit dat u en uw gezinsleden geen eensluidende verklaringen hierover afleggen komen beide versies van de feiten weinig aannemelijk over. U repte ook met geen woord over het feit dat uw zoon zou geslagen zijn op het moment dat hij u kwam helpen na het ongeval. Uw vrouw verklaarde echter dat uw zoon op dat moment ook geslagen werd (gehoor CGVS 11/13447, p. 16, 18). Uw zoon verklaarde dat hij door een buurman op de hoogte zou zijn gebracht van wat er gebeurd was en zich naar de plaats van het ongeval zou hebben begeven waar de daders nog steeds aanwezig zouden geweest zijn, hem sloegen en zijn arm braken (gehoor CGVS 11/13446, p. 6-7). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen en deze van uw zoon en van haar, verklaarde uw vrouw dat u hier misschien niet van op de hoogte zou zijn (gehoor CGVS 11/13447, p. 17). Dit is zeer onwaarschijnlijk, daar uw zoon verklaarde dat hij in het ziekenhuis verzorgd werd voor de slagen die hij kreeg na het ongeval (gehoor CGVS 11/13446, p. 6). Er mag trouwens worden verwacht dat u en uw gezinsleden elkaar, als betrokken partijen, informeren over de gebeurtenissen die de aanleiding voor uw asielaanvraag zouden zijn. De voorgaande tegenstrijdigheden ondermijnen de geloofwaardigheid van het door u aangehaalde incident, waarbij u opzettelijk zou zijn aangereden door drie Serviërs en waarbij u door hen bedreigd zou zijn geworden dat ze uw kinderen zouden vermoorden indien u voor dit incident naar de politie zou stappen. Wat betreft de door u aangehaalde incidenten waarbij stenen naar uw huis werden gegooid en Serviërs op straat riepen verklaarde u dat dit zich om de 10 à 15 dagen voordeed (gehoor CGVS, p. 23). Uw vrouw verklaarde echter dat dit zich elke avond, bijna elke dag, voordeed (gehoor CGVS 11/13447, p. 15). Dit ondermijnt de geloofwaardigheid van deze verklaringen. Er is namelijk een groot verschil tussen tweewekelijks en dagelijks. Indien dit zich echt zou hebben voorgedaan mag van u en uw vrouw verwacht worden dat uw verklaringen hieromtrent enigszins overeenstemmen. Over het laatste voorval voor uw vertrek naar België, toen Serviërs weerom stenen naar de ramen en deuren van de huizen van Roma kwamen gooien in uw buurt, verklaarde u dat de personen niet binnenkwamen in uw huis (gehoor CGVS, p. 20). Uw vrouw verklaarde echter op twee verschillende momenten tijdens het gehoor dat zij uw huis binnendrongen en er alles kapot maakten (gehoor CGVS 11/13447, p. 14, 20). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid verklaarde uw vrouw eerst dat ze niet gezegd had dat er mensen in het huis waren binnengedrongen, dan dat ze de vraag slecht had begrepen en daarna dat de tolk niet goed had vertaald (gehoor CGVS 11/13447, p. 20). Deze verklaring is echter niet afdoende daar er zich geen vertaalproblemen voordeden tijdens het gehoor. Uw vrouw kreeg bij het begin van het gehoor duidelijk te horen dat ze het moest aangeven wanneer ze iets niet begreep (gehoor CGVS 11/13447, p. 2). Daarenboven maakte uw vrouw pas melding van deze vertaalproblemen wanneer ze geconfronteerd werd met de tegenstrijdigheden. Uw vrouw verklaarde het feit dat deze mannen in uw huis binnenkwamen op twee verschillende momenten tijdens het gehoor. Het zou erg onwaarschijnlijk zijn dat net op die twee momenten, in een andere bewoording toevallig net dan tweemaal een vertaalfout is gemaakt. U verklaarde voorts dat dit voorval zich voordeed 3 à 4 maanden voor uw komst naar België (gehoor CGVS, p. 20). Uw vrouw verklaarde echter dat dit alles zich voordeed in februari 2011, ongeveer 3 weken voor jullie vertrek naar België (gehoor CGVS 11/13447, p. 20). Dit ondermijnt ook de ongeloofwaardigheid van dit incident er is namelijk een aanzienlijk verschil tussen 3 à 4 maanden of 3 weken voor uw vertrek. Over het feit dat uw zoon geslagen is op het sportterrein verklaarde uw vrouw dat dit gebeurde in maart 2010 (gehoor CGVS 11/13447, p. 18). Uw zoon verklaarde echter dat dit voorval zich drie jaar geleden voordeed op 14 of 15 januari (gehoor CGVS 11/13446, p. 8). Uw vrouw verklaarde dat zij hiervoor naar de politie ging om klacht in te dienen (gehoor CGVS, 11/13447 p. 19), terwijl uw zoon hierover verklaarde dat niemand van de familie klacht ging indienen tegen dit voorval (gehoor CGVS, p. 8). Verder verklaarde uw vrouw hieromtrent dat tijdens dit incident de tand van uw zoon werd stukgeslagen, dat hij gewond was aan zijn gezicht en dat hij aan het bloeden was (gehoor CGVS vrouw, p. 14,18). Uw zoon verklaarde echter dat hij tijdens het incident wat geduwd werd en achteraan zijn lichaam pijn had (gehoor CGVS 11/13446, p. 8). De geloofwaardigheid van dit voorval wordt door deze tegenstrijdige verklaringen ernstig ondermijnd.

Gezien zowel u, uw vrouw als uw zoon van alle aangehaalde problemen op de hoogte zijn en/of getuige waren, mag verwacht worden dat de verklaringen die hierover afgelegd worden coherent zijn en met elkaar overeenstemmen. Voor geen van de hierboven besproken feiten is dit het geval: uw aanrijding in 2002, de mensen die stenen gooiden naar uw huis, de inval in uw huis, het incident met uw zoon op het sportterrein. Daarom kan aan deze incidenten geen geloof gehecht worden en kunnen zij niet basis vormen van een risicoanalyse in het licht van de vluchtelingenconventie of de definitie van subsidiaire bescherming. Naast de hierboven besproken feiten van racistisch geweld haalde u een aantal discriminaties en vermeende schendingen van uw sociale rechten aan als basis voor uw asielaanvraag. Zo verklaarde u dat uw huis verschillende keren werd afgebroken omdat Roma's in Servië geen rechten hebben (gehoor CGVS, p. 14, 25). Uw vrouw verklaarde echter dat uw huis gebouwd was op een terrein waarvan u niet de eigenaar was en dat daarom uw huis meermaals werd afgebroken (gehoor CGVS vrouw, p. 21). Bovendien legde u een attest, gedateerd op 9 mei 2007, neer van de kadastrale dienst van Surcin dat uw woning, gelegen Partizanska, op het kadastrale perceel 500, waarvan u de eigenaar bent, in het kadaster is geregistreerd als een woonhuis met huisnummer 43. Het attest werd uitgereikt om uw verblijfplaats te registreren. Het legale karakter van uw verblijfplaats wordt verder bevestigd door de vermelding ervan op uw identiteitskaart. Dit alles wijst erop dat u momenteel geen problemen meer kent betreffende uw huisvesting. U verklaart ook dat uw kinderen op school mishandeld werden omwille van hun namen (gehoor CGVS, p. 7). Uw vrouw verklaarde dat uw kinderen op school gepest werden door andere leerlingen, maar dat dit geen grote problemen vormde (gehoor 11/13447 CGVS, p. 21). Daarenboven repte uw zoon R.(...) met geen woord over de pesterijen op school, terwijl hij wel verklaarde over al zijn problemen te hebben verteld (gehoor 11/13446 CGVS, p. 10). Dit betekent dat, indien deze pesterijen zich al zouden hebben voorgedaan, het om pesterijen gaat, zoals die overal ter wereld onder kinderen voorkomt. Dat kinderen pesten is nu eenmaal een universeel gegeven. U haalt verder aan dat u geen recht had op gezondheidszorg in Servië (gehoor CGVS, p. 14). Uit niets blijkt dat u geen toegang had tot medische zorgen. De talrijke medische documenten die zowel u als uw vrouw voorlegden getuigen van medische consulten en behandelingen in Servië voor u, uw vrouw en uw dochter Romana. U verklaarde verder ook dat u een gezondheidsboekje had (gehoor CGVS, p. 25) en dat u regelmatig, om de 15 dagen, op consultatie ging bij een arts en dat de behandeling die u in Servië genoot u hielp (gehoor CGVS, p. 25). Er blijkt bijgevolg dat u niet aannemelijk maakte dat u in Servië geen toegang had tot medische verzorging en/of dat de medische zorg die u in Servië kreeg onvoldoende zou zijn en/of dat u er medische verzorging ontzegd zou geweest zijn. De door u ingeroepen medische problemen, die u staafde met attesten, houden dan ook geen verband met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. U dient voor een beoordeling van medische problemen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980. Wat betreft uw verklaringen en die van uw vrouw en zoon over het gebrek aan rechten voor Roma in Servië (gehoorverslag CGVS, p. 13) en meer concreet de verklaringen over uw problemen rond huisvesting, de problemen van uw kinderen op school en medische zorgen, dient te worden geconcludeerd dat deze problemen respectievelijk niet langer schijnen te bestaan, niet geloofwaardig zijn en niet voldoende ernstig zijn om op te lopen tot vervolging of ernstige schade. Voor de volledigheid dient te worden opgemerkt dat wat deze algemene situatie van de Roma in Servië betreft dient vastgesteld te worden dat Roma in Servië inderdaad vaak te kampen hebben met problemen en achterstelling op het vlak van ondermeer onderwijs, gezondheidszorg, arbeid en huisvesting, die zich ondermeer uit in slechte levensomstandigheden en armoede. Deze situatie is echter het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de louter etnische origine en vooroordelen die bestaan t.a.v. de Roma (bv. ook de algemene economische malaise in Servië, culturele tradities waardoor Roma-kinderen al vroeg van school worden gehaald,... spelen evenzeer een rol). Er dient hierbij echter meteen ook benadrukt te worden dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Dat houdt in dat de gevreesde problemen zo systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat de huidige Servische overheid zich niet inlaat met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, waaronder Roma, en dat haar actuele beleid veeleer gericht is op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging. De Servische grondwet verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast nam Servië in maart 2009 een Wet op het Verbod op Discriminatie aan. Ook heeft Servië

bijzondere wetgeving uitgewerkt met betrekking tot minderheden in de Wet aangaande de Bescherming van de Rechten en Vrijheden van Nationale Minderheden. Op grond van deze wet werd in 2003 de Nationale Raad van Roma opgericht. Deze Raad bestaat uit diverse comités die zich toeleggen op specifieke domeinen als onderwijs, huisvesting, gezondheidszorg, tewerkstelling e.d.m. en verstrekt advies aan o.a. ministeries en ngo's. De autoriteiten in Servië erkennen in toenemende mate de discriminatie ten aanzien van de Roma-gemeenschap en trachten, bijgestaan door de internationale gemeenschap, voor dit complex probleem een concrete oplossing te vinden en maatregelen te nemen. Zo werden bijvoorbeeld in het kader van "The Decade of Roma Inclusion 2005-2015" - een initiatief dat mede uitging van de Servische overheid - concrete actieplannen uitgewerkt om de komende jaren de situatie van minderheden op het gebied van onderwijs, gezondheidszorg, arbeid en huisvesting tastbaar te verbeteren. In april 2009 heeft Servië in het kader van The Decade of Roma Inclusion een nationale strategie voor de verbetering van de status van de Roma aangenomen. Een actieplan ter uitvoering van deze strategie werd in juli 2009 aangenomen. Daarnaast draagt de "League for the Roma Decade", een alliantie van zestig Roma ngo's en niet-Roma ngo's die de rechten en integratie van Roma verdedigen, bij tot een efficiënte ontwikkeling en de uitvoering van actieplannen van de Servische overheid in het kader van de Decade of Roma Inclusion. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten, en in het bijzonder van de rechten van de Roma in Servië. Problemen blijven er vooral voor ontheemden en Roma zonder identiteitsdocumenten. U bevond zich evenwel niet in dit geval. Zo beschikt u over een identiteitskaart en had u toegang tot de gezondheidszorg met een gezondheidsboekje. De algemene situatie voor de Roma in Servië geeft aldus op zich geen aanleiding tot het hebben van een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie. Deze situatie is evenmin van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. U verklaarde tot slot nog dat de broer van uw vrouw, R.(...), vermoord werd en dat u vreest dat uw zoon, die dezelfde naam draagt, hierdoor ook gevaar loopt (gehoor CGVS, p. 13). Uw vrouw verklaarde hieromtrent dat haar boer vermoord werd in 1987 (gehoor 11/13447 CGVS, p. 11). Voorts verklaarden zowel u als uw vrouw dat de moord op de boer van uw vrouw tot op heden onopgehelderd is (gehoor CGVS, p. 13, gehoor 11/13447 CGVS p. 14). Gezien het feit dat dit ondertussen 24 jaar geleden is en dat er geen duidelijkheid is over de omstandigheden waarin R.(...), de broer van uw vrouw, om het leven kwam, is het erg onwaarschijnlijk dat u of uw zoon vandaag nog problemen zouden kennen omwille van de moord op deze man. De in dit kader aangehaalde vrees heeft onvoldoende objectieve grondslag om de vrees voor vervolging gegrond te maken. De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande bevindingen. Uw identiteit en afkomst uit Servië en die van uw familie, wordt niet betwist. De medische attesten die u voorlegde getuigen van de medische zorgen: behandelingen, consultaties, onderzoeken, afspraken en diagnoses die u in Servië genoot. De informatie waarop het CGVS zich baseert voor de motivering van deze beslissing werd als bijlage bij het administratieve dossier gevoegd. Ook inzake de asielaanvraag van uw vrouw, (...) S.(...) (O.V. 6.784.351; CGVS 11/13447), en uw zoon, R.(...) R.(...) (O.V. 6.784.348; CGVS 11/13446), heb ik besloten tot een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus." De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande vaststellingen kunnen wijzigen. Deze documenten staven uw identiteit en die van uw gezinsleden. Ze staven eveneens de medische zorgen die u en uw gezinsleden verkregen in Servië. Deze zaken staan hier niet ter discussie. Ook inzake de asielaanvraag van uw man, R.(...) (...) (O.V. 6.784.351; CGVS 11/13447B), en uw zoon, R.(...) R.(...) (O.V. 6.784.348; CGVS 11/13446), heb ik besloten tot een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier alsmede uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar echtgenoot R.S.. Zij roept geen eigen motieven in.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 70 300 van 21 november 2011 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van verzoeksters echtgenoot R.S. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

"2.1. Verzoeker voert in een enig middel het volgende aan:

"II. MIDDELEN TEGEN BESTREDEN BESLISSING

- Bespreking

1. Betreffende het ongeval in 2002

De Commissaris stelt dat niet blijkt dat de verwondingen, waarvan stukken worden bijgebracht, zijn veroorzaakt door kwaad opzet. Nochtans is het duidelijk dat de verwondingen niet te wijten zijn aan een banaal ongeluk.

Vervolgens wordt opgeworpen dat de verklaringen van verzoeker en de andere verhoorde familieleden verschillen. Het is waar dat alle verklaringen niet identiek zijn, hetgeen ook zeer logisch is, vermits de echtgenote er niet bij was en de zoon nog jong was en overmand door emotie niet alle details heeft onthouden.

Ook het feit dat verzoeker niet wist dat zijn zoon geslagen was toen deze wilde tussenkomen, is niet vreemd. Verzoeker was immers buiten bewustzijn toen deze feiten zich voordeden. Ook daarna werd dit niet aan verzoeker verteld, om te vermijden dat hij te angstig zou worden en niet meer zou durven buitenkomen, uit angst dat zijn kinderen iets zou overkomen.

Aldus kan de Commissaris geenszins met zekerheid uitsluiten dat het verhaal over de aanrijding niet waar zou zijn.

Het is juist dat de asielaanvragen de bewijslast draagt van de verklaringen die hij doet. Dit sluit echter geenszins uit dat de loutere verklaring van de asielzoeker voldoende is indien zij mogelijk, geloofwaardig en oprecht lijkt (HATHAWAY, J, The Law Of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). In casu is aan deze voorwaarden voldaan en kan de Commissaris dus niet louter op basis van de mogelijkheid dat het verhaal niet waar is besluiten dat deze verklaring ongeloofwaardig is.

Alle elementen wijzen erop dat de verklaringen van verzoeker waar zijn. Indien de Commissaris meent dat dit niet zo is, dient hij elementen aan te voeren waaruit dit blijkt. Een louter aanvoelen dat het verhaal ongeloofwaardig is omdat er tegenstrijdigheden zijn tussen de verklaringen van de gezinsleden aangaande details volstaat geenszins.

2. Betreffende de incidenten bij de woning van verzoeker

Hieromtrent stelt de Commissaris wederom dat deze verklaring niet kloppen omdat de verklaringen van de geïnterviewde familieleden niet gelijk lopen.

De grond van de verklaringen zijn identiek. Dat de details verschillen, is uiteraard te wijten aan het geheugen van elkeen en de emotie waarmee zij op dat moment te kampen hadden.

Overigens heeft de echtgenote van verzoeker ook aangegeven dat er vertaalproblemen waren in deze en dat zij de vraag niet helemaal begrepen had. De Commissaris stelt dit zelf in zijn beslissing.

Er kan dan ook met deze vergissingen geen rekening gehouden worden.

Het is juist dat de asielaanvragen de bewijslast draagt van de verklaringen die hij doet. Dit sluit echter geenszins uit dat de loutere verklaring van de asielzoeker voldoende is indien zij mogelijk, geloofwaardig en oprecht lijkt (HATHAWAY, J, The Law Of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). In casu is aan deze voorwaarden voldaan en kan de Commissaris dus niet louter op basis van de mogelijkheid dat het verhaal niet waar is besluiten dat deze verklaring ongeloofwaardig is.

Wederom heeft de Commissaris geen doorslaggevende elementen aangevoerd waaruit de leugenachtigheid van de verklaring van verzoeker zou blijken. Bij twijfel moet er dan ook de voorkeur aan gegeven worden de verklaringen van de asielzoeker als waar te beschouwen.

3. Betreffende de discriminatie van Roma

Op de laatste pagina van de beslissing van het CGVS vermeldt de Commissaris in verband met de discriminatie van Roma dat de situatie grondig verbeterd is. Er wordt verwezen naar verscheidenen initiatieven die in Servië zijn genomen ter verbetering van de situatie van de Roma.

Evenwel verwijst de Commissaris naar de algemene situatie en geenszins naar de persoonlijke situatie van verzoeker. De Commissaris heeft gelijk als hij stelt dat er verschillende initiatieven zijn genomen om de situatie van Roma te verbeteren inzake gezondheidszorg, tewerkstelling, onderwijs, huisvesting e.a. Evenwel gaat hij hier voorbij aan de concrete situatie waarin verzoeker en zijn gezin zich bevindt.

Het volstaat niet dat de Commissaris louter verwijst naar de algemene situatie van Roma in Servië. Hij dient de persoonlijke situatie van verzoeker te beoordelen en niet de algemene toestand van de Roma in Servië, wat hij nochtans doet met betrekking tot de discriminaties.

Overigens erkent de Commissaris op p. 4 onderaan dat de Roma in Servië vaak te kampen hebben met problemen en achterstelling op het vlak van onderwijs, gezondheidszorg, arbeid en huisvesting, dat zich onder meer uit in slechte levensomstandigheden en armoede.

Aldus erkent de Commissaris zelf dat er aanzienlijke problemen zijn voor de Roma. Het gaan dan ook niet op van eerst vast te stellen dat de situatie slecht is om vervolgens naar een paar algemene initiatieven te verwijzen waardoor de discriminatie zo goed als uit de wereld zou zijn geholpen.

4. Betreffende de illegaal gebouwde woning

Verzoeker brengt een nieuw stuk bij, onder 3 opgenomen in de inventaris bij dit verzoekschrift gevoegd. Uit dit stuk blijkt ontegensprekelijk dat de woning van verzoeker afgebroken zal worden aangezien dit illegaal gebouwd is.

Dit ondersteunt de verklaringen van verzoeker volkomen. Aldus dient teruggekoppeld te worden naar de verklaringen van verzoeker omtrent de woning en dienen deze dan ook als waar beschouwd te worden.

Verzoeker had dus gelijk wanneer hij stelde dat de huizen van de Roma afgebroken werden en dat de Serviërs de Roma uit het straatbeeld wilden.

Dat de verklaringen van verzoeker hieromtrent nu ook bevestigd worden door een document, laat veronderstellen dat ook de overige verklaringen van verzoeker waarachtig en oprecht zijn.

Overigens kan verzoeker met zijn gezin onmogelijk terugkeren naar Servië nu hun huis illegaal is en zal afgebroken worden, of mogelijk al afgebroken is.

Het zou dan ook onverantwoord en onmenselijk zijn verzoeker met zijn gezin terug te sturen en aldaar op straat te laten leven, goed wetende dat zij al tot een onderdrukte minderheid behoren. Dit zou ingaan tegen de mensenrechten en meer specifiek tegen het recht op huisvesting, zoals voorzien in vele internationale verdragen zoals het EVRM en het UVRM.

Terecht meent verzoeker dan ook aanspraak te maken op de vluchtelingen status, dan wel minstens de subsidiaire beschermingsstatus.

- Schendingen

1. Schending van art. 52 en 48/3 juncto art. 62 van de wet van 15 december 1980 op de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de huisvesting van de vreemdelingen. Schending van art. 1 A (2) van de internationale conventie op het statuut van de vluchtelingen van 28.07.1951, goedgekeurd door de wet van 26.06.1953. Schending van art. 1 (2) van het Protocol op het statuut van de vluchtelingen van 31.01.1967, goedgekeurd door de wet van 27.02.1967.

Omwille van hoger aangehaalde redenen schendt de Commissaris met zijn weigeringsbeslissing art. 52 en 48/3 juncto art. 62 van de wet van 15 december 1980 op de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de huisvesting van de vreemdelingen en art. 1 A (2) van de internationale conventie op het statuut van de vluchtelingen van 28.07.1951, goedgekeurd door de wet van 26.06.1953, evenals art. 1 (2) van het Protocol op het statuut van de vluchtelingen van 31 .01.1967, goedgekeurd door de wet van 27.02.1967.

De beslissing van het Commissariaat om de vluchtelingenstatus en ook de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren in dit geval is onterecht en niet in overeenstemming met de wettelijke bepalingen hieromtrent.

Er dient sprake te zijn van een gegronde vrees voor ernstig lijden of foltering in hoofde van verzoeker. Verzoeker verwijst naar de medische documenten die zijn neergelegd bij het CGVS waaruit ontegensprekelijk blijkt dat hij aangevallen werd en in het ziekenhuis werd opgenomen. De verschillende kwetsuren tonen dit aan.

Aldus was er al sprake in hoofde van verzoeker van ernstig lijden. Hij werd omver gereden door een auto. Tevens werd zijn woning meermaals belaagd door Serviërs die allerlei bedreigingen uitten en de ramen en deuren met stenen bekogelden. Zijn zoon werd afgetuigd op het speelplein en verloor bij deze schermutseling een tand.

Indien de Commissaris nog meent dat er geen sprake is van een gegronde vrees voor ernstig lijden of foltering is er minstens sprake van een subsidiaire bescherming in hoofde van verzoeker: er bestaat een reëel risico op ernstig lijden. Het hoeft geen betoog dat verzoeker al veel geluk gehad heeft bij de eerste aanrijding. De kans is zeer waarschijnlijk dat dit bij een terugkeer opnieuw zal voorvallen, met mogelijk een veel slechtere afloop.

2. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: motiveringsplicht en rechtszekerheidsplicht

Ook schendt de beslissing van de Commissaris twee fundamentele beginselen van behoorlijk bestuur, met name het zekerheidsbeginsel en de motiveringsplicht.

Op de laatste pagina van de beslissing van het CGVS vermeldt de Commissaris in verband met de discriminatie van Roma dat de situatie grondig verbeterd is. Er wordt verwezen naar verscheidenen initiatieven die in Servië zijn genomen ter verbetering van de situatie van de Roma.

Evenwel verwijst de Commissaris naar de algemene situatie en geenszins naar de persoonlijke situatie van verzoeker. De Commissaris heeft gelijk als hij stelt dat er verschillende initiatieven zijn genomen om de situatie van Roma te verbeteren inzake gezondheidszorg, tewerkstelling, onderwijs, huisvesting e.a. Evenwel gaat hij hier voorbij aan de concrete situatie waarin verzoeker en zijn gezin zich bevindt.

Het volstaat niet dat de Commissaris louter verwijst naar de algemene situatie van Roma in Servië. Daarmee doet hij afbreuk aan de beginselen van behoorlijk bestuur, zoals de motiveringsplicht en de

rechtzekerheidsplicht. Hij dient de persoonlijke situatie van verzoeker te beoordelen en niet de algemene toestand van de Roma in Servië, wat hij nochtans doet met betrekking tot de discriminaties. Overigens erkent de Commissaris op p. 4 onderaan dat de Roma in Servië vaak te kampen hebben met problemen en achterstelling op het vlak van onderwijs, gezondheidszorg, arbeid en huisvesting, dat zich onder meer uit in slechte levensomstandigheden en armoede.

Aldus erkent de Commissaris zelf dat er aanzienlijke problemen zijn voor de Roma. Het gaan dan ook niet op van eerst vast te stellen dat de situatie slecht is om vervolgens naar een paar algemene initiatieven te verwijzen waardoor de discriminatie zo goed als uit de wereld zou zijn geholpen.

Dit is geenszins correct. De Commissaris doet afbreuk aan het rechtszekerheidsprincipe. Eerst wordt gesteld dat de situatie van de Roma erbarmelijk is en vervolgens wordt verzoeker toch niet toegelaten tot de vluchtelingenstatus dan wel subsidiaire beschermingsstatus. Dit is een schending van het rechtszekerheidsbeginsel. Verzoeker mag er van uitgaan als de Commissaris zelf erkent dat de situatie slecht is, dat er dan ook sprake is van een geoorloofde vraag tot erkenning als vluchteling.”

Aan zijn verzoekschrift voegt verzoeker een onvertaald stuk toe betreffende de afbraak van zijn woning in Servië.

2.2. Het middel is niet ontvankelijk voor zover daarin de schending wordt aangevoerd van artikel 52 van de vreemdelingenwet aangezien verzoeker verzuimt uiteen te zetten op welke wijze hij dit wetsartikel geschonden acht. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168.403; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 29 november 2006, nr. 165.291).

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.4. De bestreden beslissing, waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, is gestoeld op de vaststelling dat verzoeker onvoldoende elementen heeft aangehaald waaruit blijkt dat hij Servië verlaten heeft en/of er niet naar kan terugkeren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), of wegens het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. Vooreerst wordt in de beslissing gewezen op een aantal tegenstrijdigheden en incoherenties in verzoekers verklaringen, tussen zijn opeenvolgende verklaringen, die van zijn echtgenote en zijn zoon én tussen zijn verklaringen en de neergelegde stukken. Wat verzoekers verklaringen en die van zijn vrouw en zijn zoon over het gebrek aan rechten voor Roma in Servië betreft, en meer concreet de verklaringen over de problemen rond huisvesting, de problemen van zijn kinderen op school en de problemen inzake toegang tot de gezondheidszorg, wordt geconcludeerd dat die problemen respectievelijk niet langer schijnen te bestaan, niet geloofwaardig zijn en niet voldoende ernstig zijn om te worden gekwalificeerd als vervolging of ernstige schade. Er wordt ook opgemerkt dat de door verzoeker ingeroepen medische problemen, die hij staafde met attesten, geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. Verder wordt in de beslissing gewezen op informatie van het Commissariaat-generaal omtrent de situatie van minderheden in Servië en geoordeeld dat de algemene situatie voor de Roma in Servië op zich geen aanleiding geeft tot het hebben van een vrees in de zin van het Vluchtelingenverdrag en niet van dien aard is dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Met betrekking tot de vrees van verzoeker dat zijn zoon, R. genaamd, gevaar loopt omdat hij dezelfde naam draagt als de broer van zijn vrouw, die in 1987 vermoord werd, wordt gesteld dat het erg onwaarschijnlijk is dat verzoeker of zijn zoon vandaag nog problemen zouden kennen omwille van de moord op die man. Er wordt ook opgemerkt dat die vrees onvoldoende objectieve grondslag heeft om de vrees voor vervolging gegrond te maken.

2.5. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn

vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van de subsidiaire bescherming. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker verklaarde dat hij in 2002 op een dag rond elf uur 's ochtends opzettelijk werd aangereden door drie Serviërs in een auto, die hem nadien kwamen opzoeken in het ziekenhuis en ermee dreigden zijn kinderen te vermoorden indien hij de aanrijding bij de politie zou aangeven. Daarnaast stelde hij dat zijn zoon in maart 2010 op een sportterrein in Surcin slaag kreeg van Serviërs, die hem met een baseballknuppel een tand uitsloegen, en dit omwille van zijn Roma-origine. Verder verklaarde hij dat ongeveer om de 10 à 15 dagen mensen voorbij zijn huis kwamen die stenen gooiden en riepen. Een drie à viertal maanden voor zijn komst naar België zouden 's avonds rond een uur of negen Serviërs de ramen en deuren van zijn huis en van andere Roma in zijn straat opnieuw hebben vernield, door ze met stenen te bekogelen (stuk 7, gehoorverslag verzoeker CGVS 23/05/2011, p. 13-24). Het Commissariaat-generaal stelde echter vast dat verzoekers verklaringen met betrekking tot deze vervolgingsproblemen incoherenties bevatten en dat zijn opeenvolgende verklaringen hieromtrent ook tegenstrijdig zijn met deze van zijn echtgenote en zijn zoon. Verzoeker erkent thans dat "alle verklaringen niet identiek zijn" (Verzoekschrift, p. 2), maar dat enkel "de details verschillen" verschillen, wat, zo oppert hij, uiteraard te wijten is aan het geheugen van elkeen en aan de emotie waarmee zij allen in de periode te kampen hadden (Ibid., p. 2-3). De rechtvaardiging die verzoeker aanreikt voor de verschillen tussen de verklaringen, namelijk het feit dat zijn echtgenote er niet bij was, de jonge leeftijd en de vele emoties toen van zijn zoon, kan niet worden aanvaard om de onjuistheid van zijn verklaringen te rechtvaardigen. Verzoekers eigen verklaringen druisen immers ook in tegen de bewijsstukken die hijzelf had neergelegd en waaruit blijkt dat de aanrijding in 2002 een ongeval was (stuk 23, Documenten, medisch attest man 1 en 2), waardoor zijn pogingen om de tegenstrijdigheden te rechtvaardigen niet volstaan om de geloofwaardigheid van zijn relaas te herstellen. Hetzelfde geldt voor de a posteriori-verklaring die verzoeker aanreikt ter verschoning van het feit dat hij niet wist dat zijn zoon geslagen werd toen deze bij het incident in 2002 wilde tussenkomen. Thans stelt verzoeker dat hij toen buiten bewustzijn was en men hem dit daarna niet wilde vertellen om te vermijden dat hij, uit angst dat zijn kinderen iets zou overkomen, angstig zou worden en niet meer zou durven buitenkomen. Nochtans blijkt uit het administratief dossier dat aan verzoekers echtgenote de vraag werd gesteld waarom haar man tijdens zijn gehoor niets had gezegd over de slagen die aan hun zoon na het ongeval zouden zijn toegebracht, waarop deze louter het volgende antwoordde: "heeft hij dat niet gezegd, ik weet dat ze mijn zoon geslagen hebben; het kan zijn dat hij het niet weet" (stuk 6, gehoorverslag verzoekers echtgenote CGVS 24/05/2011, p. 18). Uit dit antwoord blijkt geenszins dat men deze informatie bewust voor verzoeker trachtte achter te houden, waardoor zijn verklaring niet kan worden aanvaard. Overigens mag, zoals de commissaris-generaal terecht opmerkte, worden verwacht dat verzoeker en zijn gezinsleden elkaar, als betrokken partijen, informeren over de gebeurtenissen die de aanleiding voor zijn asielaanvraag zouden zijn.

2.6. Waar verzoeker erop wijst dat zijn echtgenote tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal had aangegeven dat er vertaalproblemen waren en zij een vraag niet helemaal had begrepen, stelt de Raad vast dat verzoeker niet concreet aanduidt welke invloed dit heeft gehad op de motieven van de bestreden beslissing. De echtgenote van verzoeker gaf aan dat zij twee woorden niet goed begrepen had (stuk 6, gehoorverslag verzoekers echtgenote CGVS 24/05/2011, p. 23). De in de bestreden beslissing aangehaalde incoherenties betreffen echter het geheel van verzoekers asielaanvraag en kunnen geenszins tot deze twee woorden worden gereduceerd. De vastgestelde tegenstrijdigheden ondermijnen op fundamentele en onherstelbare wijze de geloofwaardigheid van die ingeroepen vervolgingsproblemen. Verzoeker slaagt er niet in deze tegenstrijdigheden te weerleggen.

2.7. Verzoeker merkt op dat de commissaris-generaal gelijk heeft als hij stelt dat er verschillende initiatieven zijn genomen om de situatie van Roma te verbeteren inzake gezondheidszorg, tewerkstelling, onderwijs, huisvesting e.a. Echter, zo meent hij, gaat de commissaris-generaal voorbij aan de concrete situatie waarin hij en zijn gezin zich bevinden. Volgens verzoeker volstaat het immers niet dat de commissaris-generaal verwijst naar de algemene situatie van Roma in Servië, maar moet hij zijn persoonlijke situatie beoordelen. Verzoeker gaat er, zo stelt de Raad vast, klaarblijkelijk volledig aan voorbij dat de bewijslast in asielzaken in beginsel bij de asielzoeker zelf rust en niet bij de asielinstanties, zoals hij lijkt aan te nemen. Het is dan ook in de eerste plaats aan verzoeker zelf om met concrete elementen het bewijs te leveren dat er in Servië onvoldoende inspanningen worden geleverd ter preventie van vervolging of ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/5, §2, tweede lid van de vreemdelingenwet. Verzoeker blijft hierover, zo stelt de Raad vast, echter in gebreke.

2.8. Verzoeker laat gelden dat het geheel niet opgaat dat de commissaris-generaal eerst zelf erkent dat er aanzienlijke problemen zijn voor de Roma in Servië, doordat ze vaak te kampen hebben met problemen en achterstelling op het vlak van onderwijs, gezondheidszorg, arbeid en huisvesting, om vervolgens naar een paar algemene initiatieven te verwijzen waardoor de discriminatie zo goed als uit de wereld zou zijn geholpen. Hij stelt dat dit geenszins correct is en ziet hierin een schending van het rechtszekerheidsbeginsel. Immers, zo voegt hij eraan toe, mag er van worden uitgegaan dat als de commissaris-generaal zelf stelt dat de situatie slecht is, er dan ook sprake is van een geoorloofde vraag tot erkenning als vluchteling. Verzoekers kritiek overtuigt, zo merkt de Raad op, echter geheel niet en kan geenszins worden bijgetreden. Verzoeker, die uitgaat van een selectieve lezing van de bestreden beslissing, gaat immers geheel voorbij aan het feit dat, zoals in de beslissing terecht wordt gesteld, de soms problematische situatie waarin de Roma in Servië kunnen verkeren het gevolg is van een samenloop van diverse factoren en niet kan herleid worden tot één enkel gegeven of de louter etnische origine en vooroordelen die bestaan ten aanzien van de Roma. De commissaris-generaal heeft er dienaangaande ook terecht op gewezen dat om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag betekenen alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen en dat het louter ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening op zich geen vervolging in Vluchtelingenrechtelijke zin inhouden. Om tot de erkenning van de vluchtelingenstatus te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminerende bejegening van dien aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Meer bepaald moeten de gevreesde problemen zo systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Het Commissariaat-generaal heeft, zich steunend op de informatie waarover het beschikt, die aan het administratief dossier is toegevoegd en waaruit blijkt dat het huidige beleid van de Servische autoriteiten veeleer gericht is op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging en dat dienaangaande allerhande maatregelen worden genomen die getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten, en in het bijzonder van de rechten van de Roma in Servië, terecht geoordeeld dat de algemene situatie voor de Roma in Servië op zich geen aanleiding geeft tot het hebben van een vrees in de zin van het Vluchtelingenverdrag en niet van dien aard is dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont het tegendeel niet aan.

2.9. Verzoekers betoog betreffende de illegaal gebouwde woning kan niet in overweging worden genomen/worden gevolgd. Immers, het nieuwe stuk waarop zijn betoog geheel is gesteund en dat bij zijn verzoekschrift werd gevoegd, is niet voorzien van een voor eensluidend verklaarde vertaling waardoor het conform artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet in overweging wordt genomen.

2.10. Waar verzoeker oppert dat het onverantwoord en onmenselijk zou zijn hem en zijn gezin terug te sturen naar Servië, dient erop te worden gewezen dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647).

2.11. Verzoeker verwijst naar de medische documenten die hij bij het Commissariaat-generaal neerlegde en meent dat uit die stukken blijkt dat hij werd aangevallen en in het ziekenhuis werd opgenomen en dat de verschillende kwetsuren dit aantonen. Verzoeker gaat echter geheel voorbij aan de hierboven weergegeven vaststelling van de commissaris-generaal dat het neergelegde bewijsstuk betreffende het ongeval in 2002 enerzijds strijdig is met de volgens hem juiste versie van de feiten en anderzijds ook strijdig is met de versie van de feiten die hij zou hebben opgegeven bij de opmaak van het stuk. Verzoeker brengt evenmin iets in tegen de vaststelling van de commissaris-generaal dat de door hem ingeroepen medische problemen, die hij staaft met attesten, geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van voormelde wet inzake subsidiaire bescherming. Deze pertinente overwegingen blijven derhalve gehandhaafd en de Raad maakt ze tot de zijne.

2.12. In zoverre verzoeker laat gelden dat alle elementen erop wijzen dat zijn verklaringen waar zijn en dat in het geval de commissaris-generaal de mening is toegedaan dat dit niet zo is, hij elementen dient aan te voeren waaruit dit blijkt, herhaalt de Raad dat de bewijslast in asielzaken in beginsel bij de asielzoeker zelf rust en stelt hij vast dat verzoeker niet in het minst preciseerd uit welke elementen de waarachtigheid van zijn verklaringen dan wel zou blijken.

2.13. Verzoeker beperkt zich voor het overige tot een herhaling van zijn verklaringen. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt immers aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar hij in gebreke blijft. De commissaris-generaal kon rechtsgeldig besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas.

2.14. Gelet op het ongeloofwaardig karakter van zijn asielrelaas kan verzoeker zich ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van dit relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.15. Er werd geen schending aangetoond van de ingeroepen bepalingen en beginselen. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze heeft genomen. Er werd geen schending van de materiële motiveringsplicht aangetoond.

Het aangevoerde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen."

2.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig november tweeduizend en elf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN